

אבל אם חישב בשעת שחיטה לזרוק דמו למחר, או לזרוק מקטצת דמו⁽¹⁵⁾ למחר. וכן אם חישב להקטיר אימוריו למחר או מקטצת אימוריו למחר. או אם חישב בזובח שדרינו להיאכל ליום אחד [כגון תודה, חטא ואשם] לאכול בשרו למחר או בזיה⁽¹⁶⁾ מבשרו למחר, או לאכול כזית מעור האליה למחר, הרי הקרבן פיגול, וחיבין עליו ברת באכילתו, אף אם אכלו לבסוף בזמננו.⁽¹⁸⁾

גמרא

סבירה כי עור האליה כאליה דמי. וכשם שלענין כח-

מתניתין

השוחט⁽¹⁴⁾ את הזבח שדרינו להיות נאכל, וחישב בשעת שחיטה לזרוק דמו בחוץ, או מקטצת דמו בחוץ, וכן השוחט במחשבה להקטיר אימוריו בחוץ או מקטצת אימוריו בחוץ, או שהחישב לאכול בשרו בחוץ או בזיה מבשרו בחוץ, או שחייב לאכול בזיה מעור האליה [שנחשב כבשר] בחוץ – פסול הקרבן, ואין בו ברת באכילתו, אף אם אכלו בחוץ. והטעם, משום שאין הזבח נעשה פיגול אלא במחשבת אכילה או מחשבת זריקת הדם בחוץ לומנו, ואילו במחשבת חוץ למקומו הוא רק פסול אך איןו פיגול.

מחשבת פיגול.
והוכיח מדברי התרוס' לסתון [נקט בד"ה ומר] שכתבו כי הטעם שהקטיר אפילו כזית מן הקומץ בחוץ חיב[ן] [ואין צריך שיקטר את כולה בכדי להתחביב] הוא משום שהקומץ הינו חשוב לחטפוגל במחשב על מנת להקטיר כזית ממנה בחוץ ולכך החשובה אף הקטרתו לחיב על מקטיר כזית ממנה בחוץ. ובמקרה בדבריהם כי הטעם שמחשבה על כזית מן הקומץ הינה ממחשבת איננו שידענו שמחשבת כזית מועליה לפיגול למדונו כי אודרבא, ממה שידענו קטרת בחוץ, אלא הטעם שמחשבת שכיות הינו שייעור לעין וקטרת בחוץ, אלא מועליה על כזית הואה משום שאכילת מובח הינה בכזית וככפי מועליה על כזית הואה משום שאכילת מובח הינה בכזית וככפי שלמדנו מן הפסוק של "וְאֵם האכל יאכל" שאכילת מובח דומה לאכילת אדם שישוערו בכויות. ולפי זה כל שחישב שייעור אכילת מובח הרי זה פיגול. וייעוין בדבריו שנשאר מסופק אולי שפיכת מקטצת שיריים אינה נשכחת כלל ולא תועיל בה מחשבת.

17. בכתביו הגראייז כתוב, כי הטעם שפיגול חל רק על ידי מחשבת על כזית מן הבשר אין זה משום שפחות מכיות איננו שייעור אכילה, אלא משום שכזית הוא שייעור הפטול את הקרבן, והוכיח כן מדברי הגمراא לסתון שאף אם חישב שתאכלתו אש חוץ לומנו הרי זה פיגול, ובאכילת אש ודאי לא שייר שיעור בכויות, כי רק באכילת אדם שייר למור שפחות מכיות איננו שייעור אכילה אבל באכילת אש לא מצינו דבר זה. ולמדנו דין הנה שנאמר "וזא האכל יאכל" שמחשבת פיגול הינה רק בשיעור כזית שהוא שייעור אכילת אדם.

18. כתב המגנת חינוך נמעוצה קמ"ד אות ד', שכיל קרבן שחייב באחת מוד' בעבורותיו מחשבה פיגול שדרינו על ידי הזריקה יחול בו פיגול, אסור לזרוק הדם על המובח אלא ישפכו כוין שאסור לזרוק פסל על המובח. ובאות ז' כתוב, שאמם מחשבת הפיגול היותה בעת השחיטה לא יכול את הדם כלל, אבל אם היהת מחשבת בעת קבלה או חולבה הרי שלשיטות הרמב"ם [להלן פטולי המקודשין, פרק ג' הלכה י"ט] הסובר שכל שרota מקדשים את הדם הפטול להקריב ניסוך, או שנאמר שמחשבת פיגול אינה צריכה להיות דוקא על דבר שיש בו דין נסוך אלא כל שחישב על אכילת מובח חוץ לומנו פיגול ומכיון שאכילת מובח הינה בכויות יש כאן

לקומץ, ולפי זה יתכן שהוא הדרין בזיה כיוון שישיר בו ב' טענים אלו [אמנם מקרש הוא את הקומץ לדיקרב, אבל לתחילת הילאה אף קומץ כשר לא יקטרנו כיוון שנעשה בזיה שאין לו תוק ושאינו ראוי לקומץ].

14. באחויזור [וורה דעה סימן כ"ז אות י"ב] הסתפק באופן שמחשבת הפיגול הייתה בעת שחיטת מיעוט האחרון לאחר שכבר שוחט את ובו, האם נעשה הקרבן פיגול בכר. עוד הביא בשם רע"א שהסתפק אם מועליה מחשבת פסל בעת שחיטת מיעוט ראשון של זקנה שאין עליו שם עברוה, וכותב, כי אם מיעוט ראשון לא נעשה פיגול כל שכן שבמיעוט אחרון כיוון שכבר הותר הקרבן בשחיטת רבו.

15. הינו לכל הפתוח בשיעור הזהא, וכתב הגראייז כי אמנים לא מצינו שנתנה התורה שייעור על מחשבת הזהא חוץ לומנה, אלא שמאחר ובפחות משיעור הזהא אינה נחשבת הזהא נמצאת שלא חישב כלל על הזהא חוץ לומנה, והעיר על דברי הרמב"ם [להלן פטולי המקודשין, סוף פרק י"ד] שכטב "כיוון שהשׁב על כדי הזהא מן הדם פסל", וכברורה מה הידש בזה הרי פשוט שפחות משיעור זה לא נחשבת הזהא ואין זו מחשבת פסל כלל.

16. המקדרש דוד [סימן ז' אות ה'] חוקר בחישוב על שפיכות מקטצת שייריו הדם חוץ לומנו האם נעשה פיגול בכר או לא, וצדדי הפטול הם, האם שפיכת השיריים כולה נידונית כמתנה אחת ושפיכת מקטצת השיריים אינה מתנה כלל, וכמו בנוסכים שדים נאים ניסך פחות מג' לוגין אין ה כלום, ואם כן הוא הדין שאין מועליה עליה מחשבת, או שוגם בשפיכת מקטצת שייריים נחשב אכילת מובח והרי זה במחשב להקטיר כזית מן האימוריים חוץ לומנו שנעשה פיגול בכר. וחוקר עוד בדיון נסכים עצמים לשיטת רבבי מאיר הסובר שהמוחש בשעת השחיטה להקריב הנסכים למחර הרי זה פיגול, האם דוקא אם חישב על כל השלשה לוגין בין שנייטן של פחות מכך אינו נדרש ניסוך, או שנאמר שמחשבת פיגול אינה צריכה להיות דוקא על אכילת מובח חוץ לומנו פיגול ומכיון שאכילת מובח הינה בכויות יש כאן